

ήκουε μετά δυσαρρεσκείας τὰς συμβουλὰς τοῦ καθηγητοῦ. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ μείνωσιν εἰσέτι ὀλίγην ὥραν μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τῷ ἀπηγόρευσαν νὰ ὀμιλῇ πολὺ, μετὰ δὲ ταῦτα ἀναγκάσαντες αὐτὸν νὰ υποσχεθῇ ὅτι θὰ κατακλιθῇ ἐνωρίς, ἀπεχαιρέτισαν αὐτὸν καὶ ἀπεμακρύνθησαν. Ὁ Μαριᾶνος, ἅμα ὡς ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐκάλεσε τὸν καθηγητὴν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— „Πρέπει νὰ συσκεφθῶμεν“, εἶπε μετὰ θερμοτάτου ἐνδιαφέροντος, „εἶνε ζήτημα συνειδήσεως: ἡ ζωὴ του κινδυνεύει. Εἶδετε, ὅτι ἔπτυσεν αἷμα; Ἐχει ὄψιν φθισικοῦ, τῆ ἀληθείᾳ!“

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ γέροντος ἀνέβλυσαν δάκρυα.

„Εἶνε ἀληθές“, ἀνεφώνησεν, „ἡ ζωὴ του εἶνε εἰς κίνδυνον. Γνωρίζω ὅτι ἔχει ἓνα ἱατρὸν, τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ του συνεβουλεύετο· πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν οἰκοδέσποιαν περὶ τοῦ ὀνόματός του καὶ νὰ τὸν ἀναζητήσωμεν.“

Ἡ κυρία Κόστα, ἐρωτηθεῖσα περὶ τοῦ ἱατροῦ, ἐτρόμαξε κατ' ἀρχὰς πολὺ, ἔπειτα δὲ ἤρχισε μὲ ἰταλικὴν εὐγλωττίαν καὶ ζωηρὰς χειρονομίας νὰ διηγῆται ὅτι ὁ Δόκτωρ Σαλικέτης, εἰς ἓκ τῶν διασημοτέρων ἱατρῶν τῆς Νεαπόλεως, ἀνέλαβε τὴν θεραπείαν τοῦ Ἀδριανοῦ κατὰ παράκλησιν τῆς μητρός του, ὅτι ἐπισκέπτεται αὐτὸν συνήθως ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, καὶ ὅτι αὐριον θὰ ἔλθῃ ὀρισμένως. Ἐκριναν λοιπὸν καλὸν νὰ περιμένωσι τὴν ἀφίξιν τοῦ ἱατροῦ Σαλικέτη. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ Ἀδριανὸς ἠγέρθη ἐν καλητέρᾳ ὑγείᾳ, ἐφαίνετο δὲ ἰσχυρότερος καὶ φαιδρότερος, οὕτως ὥστε οἱ φίλοι του ἐθεώρησαν τὸν κίνδυνον ὡς ἀποσοβηθέντα. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐσταμάτησε παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκίας μικρά τις ἄμαξα οὐχὶ ἐκ τῶν πολυτελέστατα ἠΰτρ-

πισμένων, ἐξ αὐτῆς δὲ κατέβη ἀνὴρ τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, οὐχὶ προκεχωρηκυίας ἡλικίας ἀλλὰ μὲ προῶως λευκανθεῖσαν κόμην, ὅστις ἐφαίνετο λίαν κατεσπευσμένος. Ἦτο ὁ δόκτωρ Σαλικέτης, ὅστις εἰσέπεσεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀδριανοῦ ὡς σφαῖρα τηλεβόλου. Ὁ κόμης Μαριᾶνος, ὅστις παρεμύενεν αὐτόν, ἤκουσε κατ' ἀρχὰς εὐθύμους καὶ δυνατὰς φωνάς, εἶτα γέλωτας καὶ ζωηροτάτην συνδιάλεξιν. Ἐκ τῆς εὐθυμίας τοῦ ἱατροῦ συνεπέραναν, ὅτι ὁ ἀσθενὴς δὲν εὐρίσκετο εἰς κίνδυνον. Ἄλλ' ἵνα μάθωσιν ἀκριβέστερόν τι περὶ τῆς θέσεως τοῦ φίλου των, ἀπεφάσισαν ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ Μαριᾶνος νὰ περιμείνωσι τὸν ἱατρὸν εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πύλης τῆς ἐπαύλεως. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἱατροῦ παρὰ τῷ Ἀδριανῷ διήρκεσε μόλις ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, μεθ' ὃ ὁ δόκτωρ Σαλικέτης κατέλιπε τὸν ἀσθενῆ μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς, μεθ' ἧς εἶχεν εἰσορμῆσιν εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἐπέβη τοῦ ἀμαξίου του. Τὸ ἀμάξιον ἐκινεῖτο ἤδη τροχαλίζον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅτε αἴφνης οἱ δύο φίλοι, οἵτινες παρεμύενον ὀπισθεν τοῦ τείχους, τὸ ἐσταμάτησαν. Ὀλίγον τι ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ἐμφανίσει τῶν ξένων, ἀλλὰ νομίζων ὅτι εἶναι ἀσθενεῖς δεόμενοι τῆς ἱατρικῆς του βοηθείας, κατέβη ὁ πολὺς δόκτωρ ἐκ τῆς ἀμαξίας, μετὰ πολλῆς εὐγενείας προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ἐξετάζων ἤδη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς μέλλοντας, ὡς ἐνόμιζε, πελάτας του. Ἀφοῦ ὅμως ἤκουσε παρ' αὐτῶν ὅτι ἦσαν φίλοι τοῦ Ἀδριανοῦ, τὸ εὐθυμον πρόσωπον τοῦ δόκτορος προσέλαβεν αἴφνης ἀρκούντως δύσθυμον ὄψιν.

„Μὰς συγχωρεῖτε, κύριε Δόκτωρ“, ἤρχισε ὁ λέγων ὁ κόμης Μαριᾶνος, „ἐπεθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν ἀκριβέστερόν τι περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ φίλου μας Ἀδριανοῦ. Πτύει αἷμα.“

(ἔπειτα συνέχεια.)

1. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 177).

2. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΑΞΩΝΙΑΣ (ἐν σελ. 181). Μετ' ἐκτάκτου καὶ ὄντως πρωτοφανοῦς λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ σαξωνικοῦ λαοῦ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας (ἀπὸ τῆς 15. μέχρι τῆς 19. Ἰουνίου) ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ σαξωνικοῦ βασιλείου ἡ ἐορτὴ τῆς ὀκτακοσιετηρίδος ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῆς νῦν σαξωνικῆς δυναστείας, τοῦ οἴκου Wettin, ἐνὸς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ περικλεεστάτων ἡγεμονικῶν οἴκων τῆς Γερμανίας. Πρὸ ὀκτῶ δηλαδὴ αἰώνων ἐγένετο ὑπὸ τινος κόμητος ἐκ τοῦ οἴκου Wettin, Ἐρρίκου von Eilenburg, ἡ κατοχὴ τῆς μεθορίας χώρας Meissen, δι' ἧς ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος εἰς τὴν δύναμιν τῆς νῦν σαξωνικῆς δυναστείας, καὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος ἡ ἀνάμνησις ἐωρτάσθη μετ' ἀπεριγράπτου λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἐν Δρέσδῃ διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐορτῆς. Τὸ ἡγεμονικὸν ζεῦγος, ὅπερ σήμερον ἴσταται ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰγλῆς καὶ τῆς λαμπρότητος ταύ-

της, καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐν σελ. 181, εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας Ἀλβέρτος, γεννηθεὶς τῇ 23. Ἀπριλίου 1828, καὶ ἡ κατὰ πέντε ἔτη νεωτέρα αὐτοῦ σύζυγος Καρόλα, ἡ ἐκ τοῦ οἴκου Βάββα. Ὡς πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ γηραιοῦ βασιλέως Ἰωάννου, ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος διεδέχθη τῷ 1873 τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βασιλικῆς τῆς Σαξωνίας θρόνου, ἀφοῦ εἴκοσιν ἔτη πρότερον εἶχε νυμφευθῆ τὴν ῥηθνεῖσαν πριγκίπισσαν Καρόλαν. Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον ὁ τότε πρίγκηψ διάδοχος Ἀλβέρτος ἦτο στρατηγὸς τοῦ XII. (β. σαξωνικοῦ) στρατοῦ, εἶτα δὲ γενικὸς ἀρχηγὸς τοῦ IV. στρατοῦ (Maasarmee). Νῦν κατέχει ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος ἐν τῷ γερμανικῷ στρατῷ τὸν βαθμὸν ἀρχιστρατήγου. Ἰπὸ τὴν εἰρηνικὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἡ Σαξωνία προήχθη εἰς τὴν ὑψίστην αὐτῆς ἀκμὴν, ἐν τε τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ, ἐν ταῖς ὡραίαις τέχναις καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις.

3. Ο ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΚΑΡΠΟΣ. Κατὰ τὴν ἐλατιογραφίαν τοῦ A. Ludwig.